

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/293/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714208097
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eliška Wagshalová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8714208097.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a členov senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci navrhovateľov 1) C. N., nar.XX.XX.XXXX, bytom C., S. F. XX/XX, 2) L. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., S. F. XX/XX, 3) C. N., nar.XX.XX.XXXX, bytom C., Nad F. XX/XX, 4) R. N., nar.XX.XX.XXXX, bytom C., S. F. XX/XX, všetci zastúpení advokátskou kanceláriou Beňo & partners s.r.o., IČO: 44 250 029, Poprad, Nám. sv. Egídia 93 proti odporcovi KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, Bratislava, Štefanovičova 4, o zaplatenie 140.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti medzitýmnemu rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 11C/180/2014-77 zo dňa 11.06.2015 takto

rozhodol:

Potvrdzuje sa medzitýmný rozsudok so spresnením, že základ nároku je daný.

odôvodnenie:

Predmet konania, argumentácia strán

1. Žalobcovia žalobou uplatnenou na súde dňa 04. 07. 2014 sa domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy za smrť N. N. a N. N. ml., ktorí tragicky zahynuli pri dopravnej nehode. Dopravnú nehodu spôsobil vodič motorového vozidla Opel Frontera, EČV: BJ XXX BC. Rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp.zn. 5T/50/2012 z 17. 05. 2012 bol uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona. Vodič motorového vozidla bol povinne zmluvne poistený u žalovaného.

Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Okresný súd Prešov ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) napadnutým medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„Nárok navrhovateľov voči odporcovi vyplývajúci zo žaloby zo dňa 4.7.2014 nie je premlčaný.

Nárok navrhovateľov voči odporcovi vyplývajúci zo žaloby zo dňa 4.7.2014 je dôvodný.

O trovách konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej.“

3. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že: cit.: „ Súd na základe pripojeného trestného spisu a úmrtného listu N. N., ml. a N. N., st. mal preukázané, že dňa 9.7.2011 došlo k úmrtiu N. N., ml. a st., a to pri dopravnej nehode, ktorú spôsobil vodič motorového vozidla X. R., ktorý bol poistený u odporcu. Rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 5T/50/2012-206 bol uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtenia. Navrhovatelia vo svojom návrhu žiadajú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to v zmysle ust. § 11 Občianskeho zákonníka a podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na vyjadrenie odporcu v uvedenej veci, a to vzhľadom na vyjadrenie, že odporca nie je pasívne legitimovaný a vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, súd v uvedenej veci rozhodol medzitýmnym rozsudkom, a to tak, že pasívne legitimovaným v uvedenej právnej veci je Kooperatíva poisťovňa a.s. V konaní bolo preukázané, že v čase dopravnej nehody bolo motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda, následkom ktorej zomrel manžel a syn a otec a brat navrhovateľov poistené poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo uzatvorené u odporcu. Z rozsudku Okresného súdu v Trebišove bol uznaný vinným vodič motorového vozidla poistený u odporcu.“

4. Prijal právny záver, podľa ktorého právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa premlčuje vo všeobecnej 3-ročnej lehote, teda v danom prípade dopravná nehoda sa stala 9.7.2011, návrh na náhradu nemajetkovej ujmy bol podaný dňa 4.7.2014, tzn. že v zákonom stanovenej lehote, tzn. že nárok navrhovateľov nie je premlčaný. Súd pri hodnotení pasívnej legitimácie žalovaného vychádzal z analógie § 853 OZ v spojení s § 420 ods. 2 OZ, pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekym, kto bol použitý na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Keďže právny poriadok na území Slovenskej republiky nerieši takýto vzťah, resp. plnenie vyplývajúce z plnenia titulom nemajetkovej ujmy, súd uzavrel, že je síce zodpovedná fyzická osoba, t.j. osoba, ktorá spôsobila dopravnú nehodu a zapríčinila smrť obidvoch účastníkov dopravnej nehody, avšak vzhľadom na účel, na aký sa uzatvára povinné zmluvné poistenie, a to jednak v oblasti týkajúcej sa náhrady škody, súd má zato, že v zmysle rozsudku súdneho dvora z 24.10.2013-povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel Smernica 72/166/EHS-čl.3-ods.1-Smernica 90/232/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve. Poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky. Poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil príslušným subjektom preukázané a vyplatené náklady zdravotnej starostlivosti, nemocenské dávky, dávky nemocenského zabezpečenia, úrazové dávky, dávky úrazového zabezpečenia, dôchodkové dávky, dávky výsluhového zabezpečenia a dôchodky starobného dôchodkového sporenia, ak poistený je povinný ich nahradiť týmto subjektom.

5. Poukázal na čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 725/166/EHS, čl. čl.1 Smernice 90/232/EHS, § 11, § 13, ods. 2 OZ.

6. O náhrade trov vyslovil, že o ich náhrade rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Obsah odvolania

7. Proti medzitýmnemu rozsudku podal odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietne. Namietal nesprávne právne posúdenie veci. V odvolaní ďalej uviedol, že súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal s námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného. Má zato, že náhrada nemajetkovej ujmy pozostalých obetí dopravnej nehody ako súčasť súkromného práva nie je predmetom úpravy právneho poriadku EÚ, harmonizácia právnych poriadkov sa v danom prípade netýka spôsobu a rozsahu náhrady škody, ktoré upravuje národné zákonodarstvo v rámci svojej kompetencie, v súvislosti s výrokom rozsudku súdneho dvora Európskej únie sp.zn. C 22/2012 zo dňa 24. 10. 2013, na, ktorý sa odvoláva súd prvej inštancie uviedol, že má zato, že súdny dvor EÚ vo výroku zámerne neuviedol, že PZP kryje aj nároky pozostalých, ale iba to, že toto poistenie má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo. Zo zákona o povinnom zmluvnom poistení vyplýva, že zákon nepokrýva uvedený druh nemajetkovej ujmy, ale kryje iba škodu na zdraví, pričom škodu na zdraví a nemajetkovú ujmu Občiansky zákonník jasne od seba odlišuje. Súdny dvor EÚ v uvedenom rozsudku nekonštatoval, že príslušné ustanovenia zákona o PZP sú v rozpore s právom EÚ. Rozhodnutie Európskeho súdneho dvora (ani rozhodnutia národných súdov)

nemá subsidiárny právny účinok na právny poriadok SR. Súkromné právo členského štátu EÚ, ak sa neprieči právu EÚ, je oprávnený vykladať iba národný súd, ktorý vychádza z platnej právnej úpravy, ktoré v prípade SR obsiahnutá Zákone o PZP a OZ. Súd prvej inštancie tiež pochybil, keď použil pri odôvodnení pasívnej vecnej legitímácie žalovaného analógiu, pričom vychádzal z § 853 OZ v spojení s § 420 ods. 2 OZ. Žalovaný má zato, že v danom prípade nebol daný žiadny dôvod na použitie analógie, nakoľko právny poriadok SR podrobne a dostatočne upravuje neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby, ako aj podmienky priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to v § 11 a nasl. OZ a zároveň jasne upravuje nároky, ktoré sú kryté z PZP. Pri použití analógie súd postupoval contra legem, pričom vôbec nebral do úvahy jednoznačnú vôľu zákonodarcu otázku nemajetkovej ujmy z PZP neupraviť. Súd vôbec nebral do úvahy, že v tomto konkrétnom prípade, ako to vyplýva z rozsudku Okresného súdu Trebišov sp.zn. 5 T 50/2012 zo dňa 17. 05. 2012, poistený, ktorý nehodu spôsobil, jazdil bezohľadne, neprimeranou rýchlosťou a z evidenčnej karty vodiča vyplýva, že takéhoto konania sa v minulosti dopustil minimálne 4 krát, teda v jeho prípade nešlo o žiadnu náhodu. Žalovaný má zato, že súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkou premičania nároku žalobcov najmä s ohľadom na to, že žalobcovia pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného odvodzovali zo zákona o PZP, preto súd pochybil, keď nepostupoval podľa § 15 ods. 2 zákona o PZP.

Hodnotenie odvolacieho súdu

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý medzitimný rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam uvádza (§ 387 ods. 2 CSP).

10. Súd pri rozhodovaní o základe nároku žalobcov v 1. až 4. rade vychádzal z toho, že boli splnené podmienky na prijatie medzitimného rozsudku.

11. Medzitimným rozsudkom (§ 152 ods. 2 O.s.p/ § 214 ods. 1 C.s.p.) môže byť rozhodnuté iba o základe prejednávanej veci, nie iba o dlhšej spornej právnej otázke, týkajúcej sa uplatneného žalobného návrhu. Rozhodnutie o (právnom) základe nároku nie je len rozhodnutím o všetkých právnych otázkach, ktoré sa týkajú základu (nie výšky) uplatneného nároku, ale v prvom rade je rozhodnutím o skutkovom základe sporu (skutkovom dejí), ktorým je uplatnený nárok charakterizovaný a z ktorého jediného sa právne posúdenie základu môže odvíjať.

Medzitimným rozsudkom sa rozhoduje o tom, či je základ nároku daný, dôvodný, resp. opodstatnený. Základom predmetu konania budú všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, teda všetky tie skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku s výnimkou samotnej výšky nároku (R V/1968). Následne po právoplatnosti medzitimného rozsudku súd konečným rozsudkom rozhodne už len o výške uplatneného nároku, pričom v tomto konaní súd už nemôže posudzovať otázky, ktoré sa týkajú samotného základu nároku z dôvodu prekážky res iudicatae. (uznesenie Najvyššieho súdu SR za 10. 7. 2014, sp.zn. 5 Cdo 160/2014).

12. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku náležite vypořiadal so všetkými okolnosťami, ktoré vyplývajú z uplatneného nároku s výnimkou výšky škody. Keďže vo výroku svojho rozhodnutia uviedol, že základ nároku je dôvodný, odvolací súd vzhľadom k ustálenej praxi súdov pri formulácii výroku o danosti základu nároku upresnil slovnú formuláciu súdu prvej inštancie o to, že základ nároku je daný. Toto upresnenie výroku nemá žiaden vplyv na jeho vecnú správnosť.

13. Predmetom prieskumu pred odvolacím súdom je posúdenie danosti základu nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá im bola spôsobená smrťou blízkych osôb pri dopravnej nehode. V tejto súvislosti odvolací súd v prvom rade poukazuje na Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo

veci C-22/12 Katarína Haasová/ /Rastislav Petrík a Blanka Holingová z 24.10. 2013, podľa ktorého cit.: „Článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005, a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.“ Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutia všeobecných súdov SR v obdobných veciach (napr. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 6 Co 157/2014, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 21 Co 60/2015, uznesenie ÚS SR sp. zn. I.ÚS 474/2016), na ktoré poukazuje a konštatuje, že nevidí dôvod na odklon od záverov v nich prijatých ani v prejednávanej veci.

14. Žalovaná vo svojom odvolaní namieta nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v konaní. V súvislosti s touto námietkou odvolací súd poukazuje na Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 31.03.2016, sp.zn. 21 Co 60/2015 cit.: „Odvolací súd k obrane poisťovne poznamenáva, že sú mu známe argumenty iných súdov o neexistencii pasívnej legitímácie poisťovni v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy. K obrane poisťovne, že vnútroštátne právo nezakladá povinnosť poisťovne nahradiť nemajetkovú ujmu z povinného poistenia, odvolací súd poznamenáva. Po rozsudku súdneho dvora vo veci Hassová C-22/12 by nemali byť pochybnosti o tom, že ak vnútroštátne právo priznáva právo na náhradu nemajetkovej ujmy pri usmrtení osoby prevádzkou motorového vozidla, tak že štát musí zabezpečiť právnu úpravu o poistnom krytí takejto ujmy. V rovnaký deň súdny dvor rozhodol v inej veci, že toto poistné krytie štáty nesmú limitovať pod 1.000.000,- Eur v prípade jedného škodového nároku (C-277/12 Drozdovs). Spornou právnou otázkou, a zdá sa, že aj medzi súdmi Slovenskej republiky, zostala otázka, či si Slovenská republika svoju povinnosť splnila. Ak je pravdou, že poisťovňa nemá zákonnú povinnosť kryť náhradu nemajetkovej ujmy, potom si Slovenská republika svoju transpozičnú povinnosť nespĺnila a vystavila sa tak žalobám osôb, ktorým súdy uložili povinnosť náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej prevádzkou motorových vozidiel. Odvolací súd je však presvedčený, že pri aplikácii všetkých výkladových metód a nie len jednej izolovane je dôvodný záver, že slovenská právna úprava obsahuje povinnosť poisťovni z povinného zmluvného poistenia nahradiť aj nemajetkovú škodu na zdraví. Zdá sa, že odlišné názory spôsobil odlišný výklad slovíčka „ujma“ a vety zákona nahradiť „škodu na zdraví a náklady spojené s pohrebom“. Odvolací súd nepožiadala súdny dvor o výklad slova „škoda“ v dotknutých smerniciach, či tento termín zahŕňa škodu tak majetkovú, ako aj nemajetkovú a či neodporuje slovenská právna úprava unijnému právu, pretože sa zdá, že aj textuálnym (gramatickým) výkladom je ustanovenie eurokonformné. Z hľadiska gramatického výkladu považuje odvolací súd za dôležité, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a/ ZoPZP upravuje škodu na zdraví vo všetkých jej zložkách - zákonodarca teda nesledoval poistné krytie len niektorej zložky škody na zdraví, napr. bolestné, stratu na zárobku, vecnú škodu a pod. Zakotvením poistného krytia nielen niektorej zložky škody na zdraví je opodstatnený názor, že pod škodu na zdraví treba zaradiť všetky jej zložky tak v rovine materiálnej, ako aj nemateriálnej. Zákonodarca nevytlúčil pri škode na zdraví napríklad nemateriálne bolestné, či sťaženie spoločenské uplatnenia a niet pochybnosti, že sú poistne kryté. Niet dôvodu na odlišný názor ani pri nemateriálnej citovej škode na zdraví s následkom smrti. Z hľadiska výkladu zákonodarca je treba brať zreteľ, že zákonodarca výslovne spomína dotknuté smernice a sotva by sa dalo uveriť tomu, že by v rozpore s požiadavkou smerníc nezahrnul pod poistné krytie nemajetkovú škodu a tým sa rozhodol hradíť škodu z dôvodu transpozičného deficitu fakticky namiesto poisťovni, ktoré inkasujú poistné. Z rozsudku C-22/2012 ...Členské štáty sú však povinné zabezpečiť, aby zodpovednosť za škodu uplatniteľná podľa ich vnútroštátneho práva bola krytá poistením v súlade s ustanoveniami uvedených smerníc (pozri rozsudok Súdneho dvora vo veci C-356/05, Farrell, body 32 a 33, ako aj tam citovanú judikatúru). Dôvodová správa o vylúčení niektorej zložky náhrady škody nič neuvádza, cit. „K § 4: Rozsah poistenia zodpovednosti je v návrhu vymedzený s ohľadom na nároky vyplývajúce z tohto zákona, jednotlivé zložky náhrady škody a na územnú platnosť poistenia. Poistenie zodpovednosti sa u tuzemských motorových vozidiel bude vzťahovať na zodpovednosť za škodu spôsobenú na území Slovenskej republiky, ako aj na území štátov, s ktorými kancelária uzavrela dohodu o vyrovnávaní nárokov na náhradu.“ Z hľadiska systematického výkladu síce môže byť výhrada, že náhrada citovej

škody po zásahu do života a súkromia osoby je oproti náhrade škody v inej časti Občianskeho zákonníka („Ochrana osobnosti“ prvá časť), (zodpovednosť za škodu, šiesta časť), no fakt je ten, že unijné právo nerieši škodovú zločku, ale poisťné krytie a zákonodarca evidentne sústredil pri zásahu do súkromia nemajetkovú ujmu v spoločnej časti zákona, a to bez ohľadu na okolnosti prípadov, za akých k nemajetkovej škode došlo. Išlo by o duplicitné ustanovenie, ak by sa aj v iných častiach zákona podľa rozmanitosti spoločenských vzťahov opakovalo právo na nemajetkovú škodu. Logiku by mohol mať len administratívny strop nemajetkovej škody upravený v časti o škode na zdraví, nie však nevyhnutne aj samotné právo. Podľa bodu 56 rozsudku ESD vo veci Haasová, za rozhodujúce pre uvedené konštatovanie považoval podľa bodu 59 fakt, že zodpovednosť poisteného vznikla na základe dopravnej nehody a mala občianskoprávnu povahu. Vo svetle uvedeného (eurokonformného) výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o povinnom zmluvnom poistení potom platí, že náhrada škody z dôvodu nemajetkovej ujmy spadá do rozsahu krytia povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku, a preto odporca 2/ je ako poisťovateľ zodpovednosti odporcu 1/ za škodu pasívne vecne legitimovaným subjektom, ktorému na základe § 15 ods. 1 veta prvá zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení vznikla povinnosť uhradiť škodu navrhovateľovi.“

15. K odvolacej námietke žalovaného o tom, že súd nezobral do úvahy, že škodca - poistený, ktorý škodu spôsobil jazdil bezohľadne, neprimeranou rýchlosťou a v minulosti sa opakovane dopustil dopravných priestupkov odvolací súd udáva, že okolnosti vzniku dopravnej nehody, jej zavinenie zo strany poisteného a pod. nie sú významné pre posúdenie danosti nároku poškodených na ich nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorou je zásadný a nepochybne daný zásah do životov žalobcov, pri ktorom došlo k strate života, strate blízkych osôb, zániku manželského zväzku a rodinných väzieb.

16. Žalovaný namietka, že súd sa nedostatočne vyporiadal s námietkou premlčania, keď na uplatnený nárok žalobcov mal aplikovať § 15 ods. 2 Zákona o PZP. Odvolací súd pripomína, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka osobným právom majetkovej povahy vyjadriteľným peňažným ekvivalentom a podliehajúcim premlčaniu vo všeobecnej trojročnej lehote počítanej od okamihu zásahu do práv fyzickej osoby na ochranu osobnosti. (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. 02. 2011, sp. zn. 5 Cdo 265/2009). Ustanovenie § 15 ods. 2 Zákona o PZP je ustanovením, ktoré odkazuje na aplikáciu ust. § 106 ods. 1 OZ v prípadoch nárokov na náhradu škody. Niet dôvodu vzťahovať ustanovenia o premlčaní práva na náhradu škody na nárok na náhradu nemajetkovej ujmy ktorá sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe.

17. Odvolacie dôvody uvádzané žalovaným nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého medzitémneho rozsudku.

18. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 a ods. 2 C.s.p. medzitémny rozsudok ako vecne správny potvrdil.

19. Dovolaciu otázku položenú odvolateľom, ktorý ju považuje za právne významnú odvolací súd nepreskúmaval s poukazom na ustanovenie § 419 a nasl. C.s.p..

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).